

Tid kommer, da vi To igjen staa her og skulle forhandle om denne Sag, saa haaber jeg, at om end de Tanker, der sandt deres Udtryk i det Forslag, som jeg havde stillet, ikke kunne blive fyldestgjorte paa den Maade, som jeg dengang havde stillet dem, ville de dog blive fyldestgjorte saaledes, at det aerede Medlem skal komme tilfjort med sine fantastiske Bbeer om at gjennemfore den almindelige Vernepligt paa den af ham anførte Maade.

Formanden: Det er ikke gaunste berettiget at kalde de Tanker, som et aeret Medlem har fremsat her i Thinget, fantastiske.

Da ikke Flere begjærede Ordet, fattes Sagens Dvergang til 2den Behandling under Afstemning, og vedtoges med 70 St. mod 1.

B. Christensen: Jeg vil tillade mig at foreslaa Nedsættelsen af et Udvalg paa 7 Medlemmer.

Uden Forhandling blev B. Christensens ovenstaaende Forslag enstemmig vedtaget med 67 St.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var: Forespørgsel af 11 Folkethingsmænd til Krigsministeren angaaende den saakaldte Simulantsag i Aalborg. (Forespørgslen findes i Tidende Sp. 67.)

B. Holm: Jeg skal ikke gaa ind paa en længere Motivering af denne Forespørgsel, idet jo selve Ordene i Forespørgselen egentlig begrunde, hvorfor vi ere freikomne dermed. Det vil vistnok være alle de Herrer bekjendt, at der er en Rekrut paa Rekrutskolen i Aalborg, hvis Behandling har givet Anledning til megen Dmtale ikke alene i den paagjældende Egn, men endogsaa i de fleste af Landets Blæde. Dertil kommer, at der ogsaa nu er indkommet Adresser til Folkethinget fra forskjellige Egne baade fra Aalborg og fra Hjørring Amtet, hvort man beder Folkethinget

om at søge at faae Dplysning om, hvorledes Sagen egentlig forholder sig. Jeg skal imidlertid vel vogte mig for at komme ind paa nogen Kritik af, hvad enten Feilen ligger hos den Ene eller hos den Anden. Enhver, som har været Soldat, vil jo vide, at der paa enhver Skole findes — jeg vil ikke bruge det fremmede Udtryk Simulanter, thi jeg tilstaar, at den første Gang, jeg saae det, forstod jeg ikke engang, hvad Udtrykket betød — Nogle, som ville skulle sig set for Krigstjenesten. Imidlertid have vi troet, at den her foreliggende Sag var af en saadan Natur, at vi ikke vilde have gjort vor Pligt, hvis vi ikke vare komne med en saadan Forespørgsel, og at dette vilde være i alle Parternes velforstaede Interesse, baade i Befolkningens, i Vægernes og i Rekrutens. Det er kun dette, der har foranlediget os til at rette den Forespørgsel til den høitærede Krigsminister: „Vil Krigsministeren snarest ske kan forelægge Thinget en Beretning om den saakaldte Simulantsag i Aalborg og samtlige de Aktstykker og Dplysninger om den, hvoraf han eller Ministeriet maatte være i Besiddelse?“

Krigsministeren: Efter den Dmtale, som den saakaldte Simulantsag i Aalborg har faaet i Pressen, kan jeg fuldt vel forklare mig, at den har fremkaldt en Del Røre i Befolkningen, navnlig i det Udskrivningsdistrikt, hvortil den paagjældende Rekrut henhører. Jeg kan ogsaa finde det forstaaligt, at denne Behandling af Sagen har vakt Rigsdagens aerede Medlemmers Dmærksomhed, og jeg har forudsat som en Mulighed, at flere af Beboerne i vedkommende Egn kunde have henvendt sig til deres Rigsdagsmænd for at faae freinkaldt nærmere Dplysninger desangaaende, dog var jeg, indtil jeg hørte det af den aerede Rigsdagsmand, uvidende om, at der endog til Rigsdagen var indkommen Adresser i denne Retning. Derimod kan jeg paa den anden Side ikke negte, at det forekommer mig, at de aerede Herrer, som have stillet Forespørgslen, maatte være gaaet ud fra den Forudsætning eller dog have antaget det som sandsynligt, at Fremstillingen i Pressen var, for at bruge et mildt Udtryk, idetmindste meget stærkt farvet. Der